

A Fővárosi Ítéltábla dr. Mezey András ügyvéd (....) által képviselt felperes neve született felperes leánykori neve (....) felperesnek, dr. Király Gábor ügyvéd (....) által képviselt alperes neve (....) alperes ellen szerzői jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. október 24. napján kelt, 3.P..../2015/34. számú ítélete ellen a felperes 35. sorszám alatti fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

#### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

#### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 42.500 forint perköltséget.

Az ítélet tényállása szerint a felperes 1990-ben jelentette meg a „P...” című könyvét. Az alperes 2013....-én saját kiadásában 20.000 példányban megjelentette az „É...” című 24 oldalas kiadványt, melynek felelős kiadója P... M..., az alperes elnöke. A kiadvány az 5. oldal (5) bekezdésétől a 8. oldal (1) bekezdés végéig idézeteket tartalmaz a „P...” című könyv 33., 40., 44., 45. és 47. oldalán olvasható, a felperes által összegyűjtött történetekből akként, hogy az alperes nem tüntette fel a felperest, mint szerzőt. Az alperes továbbá a 2015 ...ában megjelent M... T... F... .... száma „P...” című kiadványában szerepeltetett hét történetet az általa írt „P...” című kötetből anélkül, hogy a felperest szerzőként feltüntették volna. A sérelmezett cikk címe: „P...”, szerkesztője F... S... volt.

A felperes keresetében kérte az alperest kötelezni elégtétel adására oly módon, hogy a M... N... című napilapban fizetett keretes hirdetésként tegye közzé egy alkalommal, normál betűméretben, 100.000 forint értékben saját költségén a felperes által megszövegezett nyilatkozatot, amelyben elismeri, hogy az „É...” című kiadvány 5., 6., 7. és 8. oldalán a felperes „P...” című könyvének 33., 40., 44., 45. és 47. oldalán olvasható öt történetet idézett anélkül, hogy a felperest a gyűjteményes mű szerzőjeként feltüntette volna.

A felperes a 2016. május 11-én előterjesztett 26. számú beadványában keresetét kiterjesztette, és további elégtétel adására kérte kötelezni az alperest oly módon, hogy a M... N... és a N... című napilapokban fizetett hirdetésként tegye közzé azt a nyilatkozatot, amelyben elismeri, hogy a „P...” című kiadvány 56-58. oldalán a felperes „P...” című könyvének 40., 42., 44., 45., 48. és 49. oldalán olvasható hét történetet idézett anélkül, hogy a felperest szerzőként feltüntette volna. Erre tekintettel kérte az alperest 250.000 forint sérelemdíj megfizetésére is kötelezni.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy a megjelölt

szövegrészek és a cikk írója C... T... - aki a kiadvány szerkesztője is - a művet az interneten elérhető, a felperest, illetve könyvét nem említő nyilvános források alapján írta.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta alaposnak. Határozatát a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 7. § (1) bekezdésére, 34. § (1) bekezdésére, 60/A. § (1) bekezdésére, 61. § (1) bekezdésére, 84/A. § (1), (3), (5) és (6) bekezdésére, 94. § (1) bekezdés a) és c) pontjára, valamint 99. §-ára alapította.

Határozatát azzal indokolta, hogy az idézetekből szerkesztett gyűjteményes mű létrehozásával önmagában nem zárható ki más abból, hogy az egyes harmadik személyek által létrehozott rövid terjedelmű írásokat maga is idézze. Álláspontja szerint a mások által írott történetek alkalmoszerű citálása - még ha némely esetben sorrendben kevés eltéréssel is jelennek meg - az egész gyűjteményes műre vonatkozó szerzői jogot nem sérthetnek. A megjelölt történetek korábban mások által nyilvánosságra hozott cikkekből, novellákból kerültek beidézésre az alperes által, méghozzá nem a felperesi felvezető szövegekkel. Mindezek alapján a jogsértést nem látta megállapíthatónak, ezért a kért jogkövetkezményeket sem alkalmazta és a keresetet teljes egészében elutasította.

A határozattal szemben a felperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresete szerinti döntés meghozatalát kérte. Álláspontja szerint attól függetlenül, hogy művét más az engedélye nélkül feltette az internetre, a mű továbbra is szerzői jogi védelmet élvez. Az alperes a felperes szerzőségét, valamint a mű védelem alá tartozását nem vitatta, csupán arra hivatkozott, hogy az általa megjelentetett szövegrészek nem a felperes művéből származnak. Ezzel szemben a felperes csatolta a könyvet, valamint a sérelmezett kitételeket tartalmazó alperesi kiadványokat, amelyből kitűnik, hogy a történeteket az alperes ugyanolyan sorrendben jelentette meg, szinte szó szerinti egyezőséggel. A gyűjteményes mű lényege, hogy a szerző azt más forrásokból jelentős kutatómunkával állítja össze, ezért attól még, mert a gyűjteményes mű egyes részei más művekből vett idézetek, azok szerzői jogi védelemben részesülnek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást megfelelően állapította meg és annak alapján helytálló érdemi döntést hozott. Ítélete jogi indokait a Fővárosi Ítéltábla túlnyomórészt osztotta, azokhoz - a fellebbezésben foglaltakra tekintettel - az alábbiakat fűzi.

Az alperes a perbeli mű szerzői jogvédelem alá tartozását, valamint a felperes szerzőségét nem vitatta, pusztán arra hivatkozott, hogy az általa felhasznált szövegrészek, illetve történetek nem a felperesi műből, hanem interneten hozzáférhető, nyilvános forrásból származnak.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy a felperes által 1990-ben megjelentetett „P...” című könyv az Szt. 7. § (1) bekezdése szerinti gyűjteményes mű. A gyűjteményes mű olyan mű, amelynél az egyéni, eredeti jelleget nem a gyűjteménybe felvett anyagok, hanem azok összeválogatása, elrendezése, szerkesztése hordozza. A gyűjteményes mű védelme csak a teljes gyűjteményre vonatkozik, mivel a védelem alapja a gyűjtemény elemei összeállításának eredeti jellege. A gyűjteményre vonatkozó szerzői jog a szerkesztőt illeti az Szt. 7. § (2) bekezdése értelmében, míg a védelem a gyűjteményes művet akkor is megilleti, ha annak

részei, tartalmi elemei nem részesülnek, illetve nem részesülhetnek szerzői jogi védelemben {Szt. 7. § (1) bekezdés második mondata}. A gyűjteményes mű védelme független a gyűjteménybe felvett anyagok, tartalmi elemek védelmétől, azaz a gyűjteményes mű védelme elválnak a tartalom alkotórészeinek védelmétől. Előfordulhat olyan eset, hogy a gyűjtemény tartalmi elemei nem védettek, lehet, hogy bizonyos elemek, illetve az is előfordulhat, hogy minden elem védelem alatt áll, ez azonban közömbös a gyűjteményes mű védelme szempontjából, mivel az Szt. 7. § (3) bekezdése szerint a gyűjteményes mű szerzői jogi védelme nem terjed ki a gyűjteményes mű tartalmi elemeire.

A perbeli esetben a felperes a művében más szerzők írásait, novelláit közölte, néhol rövidített formában. Az alperes a sérelmezett kiadványokban e történetekből idéz, amelyekkel kapcsolatos szerzői jog - amennyiben még a védelmi idő fennáll - nem a felperest illeti. A felperes gyűjteményes művére vonatkozó szerzői jogi védelem az Szt. idézett 7. § (1)-(3) bekezdései alapján nem a gyűjteményes mű tartalmi elemeire, hanem annak elrendezésére, összeválogatására, szerkesztésére vonatkozik, ahogy azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság. Az alperesi kiadványban a történetek nem a felperes felvezető szövegeivel kerültek beidézésre, annak tényét pedig a felperes, mint a gyűjteményes mű szerzője nem sérelmezheti, ha az általa a műbe felvett egyes harmadik személyek által létrehozott műveket az alperes a saját kiadványaiban a szerző megjelölése nélkül idéz. Mindezek következtében helytállóan került sor az elsőfokú bíróság által a felperes keresetének elutasítására.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint - az ismertetett indokolásbeli pontosítással - helybenhagyta.

Az alperes oldalán a másodfokú eljárásban számításba vehető költség nem merült fel, ezért a másodfokú perköltségről rendelkezni nem kellett.

A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy a felperes a fellebbezésén 96.000 forint többlet-illetéket rótt le, amelyet túlfizetés címén az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 80. § (1) bekezdés f) vagy i) pontja, illetve 81. § (1) bekezdése alapján az adóhatóságtól az adózás rendjéről szóló törvény adó-visszatérítésre vonatkozó szabályai szerint visszaigényelhet {Itv. 79. § (4) bekezdése}. Erről az elsőfokú bíróság az adóhatóságot közvetlenül értesíti az Itv. 81. §-ának (2) bekezdésére figyelemmel.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2017. május 2.

. Lesenyei Terézia s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.  
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.  
bíró

A kiadmány hitelűl: